

תומר הופמן שקיבל קשה את הקורונה, מתאר

Tomer Hoffman

אני בדור"כ לא מפרסם פוסטי, אבל לנוכח הזלזול ואי מילוי ההנחיות, חשבתי לעצמי שאולי אם תקראו מיד ראשונה חוויות של חולה קורונה שאתם מכירים זה ישנה לכם את הגישה.

אני ומשפחתי מאוד מקפידים על מילוי ההנחיות. לא חגגנו את החגים עם המשפחה המורחבת, לא עיגלנו פינות או תיחמנו (על מי בעצם אנשים מנסים לעבוד, במי זה יפגע בסופו של דבר?) לא הלכתי להתקהלויות, לא הלכתי לניחומי אבלים של חברים טובים, כפיתי על עצמי בידוד וסגר למעט קניות כבר כמעט שנה. וכל מה שהיה צריך זה חולת קורונה מאומתת שנכנסה למשרד של אשתי (רק להגיד שלום מרחוק) כדי להדביק את אשתי שהדביקה אותי.

בשלושת ימים הראשונים הכל היה בסדר. אנחנו חולים מאומתים, בבידוד, ללא תסמינים. ואז מאבדים את חוש הטעם והריח. עדיין לא נורא, חוץ מזה שקשה לבשל. ביום חמישי מתחילים השיעולים ואני לא יודע האם זה מהאבק בחוץ או סתם התקררות, מקבלים מד סטורציה (בודק כמות חמצן בדם) ואני בסדר. 96-97, תוך כמה שעות זה יורד. מתקשר לרופא המשפחה, מקבל אנטיביוטיקה ובלון חמצן מיד שרה ואומרים לי "אין מה לדאוג, עד יום ראשון זה יעבור."

בשבת המצב החמיר, אבל הרופאים בקופה אמרו שזה סביר. ביום ראשון כאשר הרגשתי שזה לא, אז פניתי לקופה ודרשתי פינוי לבית החולים. הגיע אמבולנס של מד"א, חיבר אותי לסטורציה שלו, ומרוב שנבהל חיבר אותי בתוך שנייה לבלון חמצן גדול. פינו אותי בסירנות לבית החולים בנהריה.

ושם הכל מהיר, לוקחים אותי למיטה, מחברים למוניטור, ותוך שעה מגיע צוות שלם, מוציא לי דם, מחבר אינפוזיה, עושה לי צילום חזה ומחבר למסיכת חמצן. מודיעים לי שברגע שהבדיקות יחזרו יעדכנו אותי במצבי. אני עדיין בתחושה שהבדיקות יהיו בסדר, מקסימום מבלה בביה"ח את הלילה וחוזר הביתה. ואז מגיע הרופא – מצבך קשה אך יציב, 55% מהריאות שלך לא עובדות, תישאר מחובר למסיכה, תקבל סטרואידים דרך הוריד (כדי להרגיע את הסערה בגוף שמתחוללת בגלל הקורונה) וזריקות לבטן כדי שלא תהיה לך קרישה ותסחיפים.

בסבב האחיות אני מבקש את המספר של חדר האחיות, ומאותו הרגע זה הקשר שלי אליהן. קשר שהציל אותי פעמיים, וגם את חלק מהחולים שהיו איתי בחדר. מסתכל על האנשים בחדר – לידי בחור צעיר, בן 41 מכפר בענה, אני אומר לו שאני מכרמיאל, והוא אומר "אל תדאג, הכל יהיה בסדר". הוא מספר שהגיע 10 ימים לפני, במצב גרוע הרבה יותר ממני והנה הוא כבר משתחרר. אמרתי לו מברוך ושיחזור למשפחתו בכפר וזהיר את כל מי שהוא מכיר מהקורונה, וכאן הבנתי את הטעות השנייה שהרבה אנשים עושים: "אם החלמתי מקורונה אז זו לא באמת מחלה קשה כמו שאומרים", כך הוא אומר לי. ואני מנסה לרמוז לו שזה לא כך אבל ללא הועיל.

ותוך יומיים מצבי מחמיר. מרותק למיטה בלי יכולת לזוז, שמים לי חיתול כי לקום אני לא יכול, אני בקושי נושם עם מסיכת החמצן, והרופא מגיע ואומר שמצבי החמיר מאוד וצריך לחבר אותי למכונת חמצן בזרימת לחץ גבוהה. זו כבר לא מסיכה אלא צינורות שמחוברים לי לאף, שמגרדים ומתישים אבל אין מה לעשות - בלי זה אני לא שורד. מגדילים לי את הסטרואידים משקית קטנה של 15 דקות לשקית ענקית של 6 שעות. אנשים מגיבים בצורה שונה לסטרואידים, יש כאלה שהופכים להיות הפריים עם תגובות רגשיות קיצוניות של בכי ואז צחוק לא נשלט. אצלי, בגלל הכמות, הם מיסטלו אותי. היו לי הזיות ורוב הזמן ישנתי.

נכנסים לשגרת בית חולים - אין הפרדה של וילונות בין המיטות כי חייבים לראות כל הזמן מה מצב החולים, והאור דולק רוב הזמן, כולל בלילה מאותה הסיבה. בחמש בבוקר מעירים אותך לבדיקת חום ולחץ דם, ובשמונה בבוקר ארוחת בוקר ותרופות, ואז ביקור רופא, אחר כך ארוחת צהריים ואז מחפשים ורידים ועורקים כדי לקחת לי דם. כל הגוף כבר כואב ויש ושטפי דם בכל המקומות שבהם ניסו. ושוב ביקור רופא, ואז ארוחת ערב, תרופות וזריקות לבטן. בשעה 22:00 ביקורת אחרונה של חום ולחץ דם.

מסביבי החולים מתחלפים, לפעמים אני שואל את הצוות שמכוסה מכף רגל ועד ראש איפה הם. הם מסמנים תנועת שלילה עם הראש, לא רואים את הפנים אבל העיניים עצובות ואני כבר מבין לבד.

לדבר עם הבית אי אפשר בגלל המסיכה אז אני מתכתב, ודואג לאשתי שגם היא חולה ולבדה בבית.

עובר שבוע אחד ואז מודיעים לי שבאים לבקר אותי, הבת והבן שלי. הם כבר גדולים והבן שלי היה חולה מאומת אז אני פחות דואג. והם נכנסים אחד אחד לראות אותי, ואני לא מזהה אותם בהתחלה. הבת שלי לא מצליחה לאחוז את עצמה ומתחילה לבכות, ואני מנסה להרגיע אותה בעיקר עם הידיים וזה קצת עובד. יש להם 10 דקות כל אחד כי זה עדיין אזור מסוכן. הבן שלי נכנס, משחק אותה גיבור אבל אני קולט שהוא בהלם מזה שהדיבור שלי מאוד איטי ומזה שאבא שלו החזק פתאום הפך שבר כלי.

כשהם הולכים אני מנסה לאחוז את עצמי ולא מצליח. מתחיל לבכות בשקט ומבטיח לעצמי שזה לא הסוף. יש עוד הרבה חוויות שאני רוצה לעשות איתם וחייבים להמשיך להילחם.

מצבי לאט לאט משתפר, ומגיע אלי שיקום נשימתי ונותן לי תרגילים שאני לא מצליח לעשות. הם משכיבים אותי על הבטן, אני מתחיל להיחנק ואז מתופפים לי על הגב במשך דקה עד שהנשימה מתייצבת. האחות הראשית צועקת עלי באינטרקום "תמשיך לשכב על הבטן ולהילחם".

המיטה שלי מול חדר האחיות וקבלת החולים, ומיום ליום אני רואה איך כמות החולים גדלה, הלחץ עולה והצוות המדהים נשחק. לפעמים בלילה אני שומע את שיחת האחיות על כמה שקשה להן, ולא פעם אני שומע שקולן נחנק והן קצת בוכות. אני אומר לכל חבר צוות רפואי שמגיע לו תודה רבה על כך שהם מצילים אותי ושומרים עלי בחיים.

מתחיל את השבוע השלישי בבית חולים, מצבי קשה אך יציב לפי הרופאים, והלחץ בבית החולים הולך וגדל. עכשיו יש אחות אחת על 12 חולים. ואני מזהה לפי העיניים ומבנה הגוף והדיבור שיש כאן צוות כבר 7 שעות ברצף. אני שואל את הרופא שלי כמה זמן הוא במשמרת (26 שעות) ולפעמים עוברות שעותיים שלוש עד שמגיעים אליך או לחולים האחרים שבחדר. מזל שיש את הטלפון שבעזרתו אתה קורא לאחיות כי פה החולה נפל מהמיטה ושם חולה אחר מנתק לעצמו את החמצן או שפשוט זועק לעזרה.

מזהה מדי פעם שמגיעים למחלקה גם חבר'ה הרבה יותר צעירים, בגילאי 20 30, שזלזלו והתקהלו וחגגו במסיבות ועכשיו משלמים את המחיר, והם לא יודעים איך להתמודד וקשה להם והם בוכים וקוראים לעזרה. ואני מדדה עם בלון החמצן ומנסה להרגיע אותם, חלקם בגיל של הבת שלי.

ביום שני בבוקר לוקחים אותי שוב לבדיקת CT חזה שזה טקס שלם. מחברים אותי לבלון חמצן נייד, שמים לי על מסיכת החמצן מסיכת בד כי אני חולה קורונה, דואגים לערכת החיאה צמודה שזה ממש מרגיע, וקדימה לצילום. שלושה אנשים לוקחים אותי, האח הצמוד מהמחלקה, צוות שינוע ומאבטח שצועק בכל פעם "חולה קורונה, נא לזוז" ואני רואה בקושי אבל רואה שאנשים פשוט זזים ובורחים. ממש חפץ חשוד נוסע. מגיע לבדיקה ומזריקים לי חומר ניגוד לווריד, ולאחר כמה דקות מקבל פתאום מכת חום אדירה לבטן. והבודקת אומרת לי שזה טבעי.

אחר הצהריים נכנס הרופא ואומר שהבדיקה יצאה טוב. מצבי עדיין קשה אבל הריאות קצת יותר נקיות ואין תסחיפים ריאתיים. להערכתו אני ביום חמישי – שישי בבית. בשורה משמחת שאני שמח לכתוב עליה הביתה. ביום שלישי בשעה 10 בבוקר, יום אחרי הצילום, כמעט חודש אחרי שנדבקתי, נכנס אלי הרופא ואומר לי: תתקשר הביתה, תודיע שיבואו בצהרים לקחת אותך. אני מסתכל עליו, אתה בטוח? אני עם מסיכה, סטורציה 90-92, בקושי עומד והביתה? כן הוא אומר לי, החלמת, אני נותן לך גם 3 ימי מחלה. לך תסביר לו שאני עצמאי ובגלל הקורונה אני כבר 8 חודשים לא עובד. אני מתקשר הביתה לאשתי ומבקש שתבוא לקחת אותי, ושתדאג שיהיה מחולל חמצן בבית ובלון חמצן קטן לנסיעה. עובר איש צוות, שהפך להיות חבר במרוצת הזמן, ואני מספר לו שאני הולך הביתה. הוא אומר לי שבמצב רגיל היו משאירים אותי עוד, אבל הלחץ גדול וחייבים מיטות לחולים קשים יותר.

אשתי ובתי מגיעות, אני רואה אותן באזור הבטוח. מנתקים אותי מכל המחסים שהיו לי בידיים כל הזמן הזה וממסיכת החמצן. אני מדדה בקושי, המכנסיים נופלים ממני (איבדתי 8 ק"ג) מאבטח לוקח אותי במעלית מיוחדת לחולי קורונה ולמטה מחכות לי אשתי ובתי. אני מדדה עוד כמה צעדים, ופשוט קורס על אשתי ולא מפסיק לבכות. הבת שלי מביאה כיסא גלגלים מהמיון וכך מביאים אותי לרכב ונוסעים הביתה. ועכשיו צריך להיכנס הביתה ויש 8 מדרגות עד לדלת. אשתי והבת שלי פשוט גוררות אותי לבפנים. אני נשכב על הספה, אין אוויר, מתרגל נשימות ונרגע לאט לאט.

עכשיו אני שבוע וקצת בבית, עדיין משתעל, בקושי הולך, הגוף חלש מאד ועדיין לא יצאתי מהבית. רק מחכה להתחזק כדי לחזור לבית החולים, להתנדב ולעזור לצוות ולחולים כדי שלא יהיו לבד. בערב מקבל טלפון מעיריית כרמיאל – שואלים אם אוכל עזור למשפחה מכרמיאל שאב הבית שלה בבית החולים והם לחוצים מאוד, כדי שאעביר להם את הידע ואז הם יהיו יותר רגועים. אני נענה כמובן בשמחה יחד עם אשתי כי לי עדיין קשה לדבר.

ורואה ומתעצבן על כולם, אלה שמפירים את החוקים והנהלים, אלה שמזלזלים, אלה שמתחמנים את השוטרים במחסומים.

אני עכשיו מתחנן בפניכם - מספיק עם זה. תתאפקו, אל תצאו מהבית אם אתם לא ממש חייבים, אל תיכנעו לפיתויים רגעיים של הנאה, שימרו על עצמכם ועל היקרים לכם!

אתה יודע איך אתה מתחיל את הנגיף הזה, אבל לא יודע איך תסיים.